

110906

Egil Ulateig har skrevet bok, «Med rett til å drepe», og oppnådd det han sikkert både ønsket og hadde forutsett: sterke reaksjoner fra flere hold. At reaksjonene har vært sterke på et rent saklig grunnlag, med påvisning av uefterrettelighet og dårlig journalistisk håndverk, ref. bl.a. det sterke innlegget i Aftenposten 18.12., må være nok så pinlig for både forfatter og forlag. Men for undertegnede står fremdeles følgende spørsmål ubesvart: *Hvem er denne boken skrevet for, Ulateig?* At krigsgenerasjonen ikke vil ta i den, er vel nok så åpenbart. Men for undertegnede, som er født 11 år etter krigens slutt, er det fullstendig uinteressant å få servert en «ny og spennende versjon» av det som hendte. Uinteressant ikke kun fordi bokens innhold skjemmes av usannheter, men fordi vi ikke har efterspurt noen rasjonell analyse av enkeltpersoners og gruppers handlinger i affekt under krigen. Selvfølgelig måtte motstandsbevegelsen ta liv for at andre skulle skånes. Og selvfølgelig vil man i ettertidens rasjonelle lys kunne påstå at enkelttilfeller av likvidasjoner var «unødvendige».

En vanlig klagesang fra undertegnedes generasjon, samt dem som er yngre, er at man er lei av å høre om krigen – om B-såpe, dårlig mat, kalde vintre, mørke og ufrihet. Ja, lei kan vi bli, innimellom. Grundig lei. Men samtlige av oss har en stor og dypfølt respekt for alle dem som satte eget liv på spill i kampen mot tyranniet. Vi blir opprørt, med foreldregenerasjonen, når et seriøst (?) forlag utgir noe slikt. Skillet mellom underholdning og journalistikk er blitt relativt flytende de siste årene. Men selv om vi yngre ofte blir beskyldt for kritikkløst å konsumere alt som produseres av såkalt *underholdning* gjennom ulike medier, har de fleste av oss gangsynet i orden og kan skille mellom hva som er god journalistikk, og hva som er «bare» underholdning. «Med rett til å drepe» er ingen av delene.

GUNNAR A. SWENSEN, Bærum

Ap 4/1-96